

ikke for noget saa attraaværdigt at have »Lykken med sig«, som det hedder. Jeg holder med hin ærværdige latinske Forfatter, der skrev om Heldet, at det er Fader til Sorgen . . . Hvad mener De herom?»

Per vidste igen ikke rigtig, hvad han skulde svare. Han var aldeles ikke i Stemning til at indlade sig i Diskussion om nogetsomhelst andet end om sig selv om og Fru Engelhardt og svarede derfor blot med en afvisende Mumlen.

»Dersom det ikke lød som et afskyeligt Paradoks,« — vedblev Neergaard ufortrøden — »kunde jeg fristes til at sige, at de ulykkelige egentlig er de allerlykkeligste. De har dog altid den Tilfredsstillelse at kunne skælde ud paa Skæbnen, injuriere Vorherre, kræve Forsynet til Regnskab o. s. v., medens den, der sidder paa Lykkens Skød, kun har sig selv at takke for sit Uheld.«

»Men hvorfor netop Uheld?» bemærkede Per, personlig berørt.

»De forstaar mig ikke rigtigt, Kære! Jeg mener — trods min Afsky for Paradokser — at selve Heldet er det allerstørste Uheld, der kan ramme et Menneske, fordi . . . ja, fordi man i nihundrede-og-nioghalvfems af tusinde Tilfælde mangler Evner og Forudsætninger til at bruge det saaledes, at det ikke bliver En til Skade og volder dobbelt Fortrædelighed. Saa latterligt det rimeligvis vil lyde for Dem, saa taler jeg virkelig her af en